

In zijn voetsporen

**MAX
LUCADO**

In zijn
voetsporen

LEVENSLIJSSEN UIT HET LAND
WAAR JEZUS LIEP

 ark media

In zijn voetsporen
Levenslessen uit het land waar Jezus liep
Max Lucado

Originally published under the title *In the footsteps of the Savior*.

Copyright © 2023 by Max Lucado.

Published by arrangement with HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Dit boek bevat bewerkte teksten uit de volgende boeken van Max Lucado:
A Gentle Thunder, A Love Worth Giving, And the Angels Were Silent, Begin Again, Fearless, Glory Days, God Came Near, Grace, Great Day Every Day, He Chose the Nails, He Still Moves Stones, Jesus, Just Like Jesus, The Applause of Heaven, and Unshakable Hope.

ISBN 978-90-3380-1983

ISBN e-book 978-90-3380-3635

NUR 702

c-NUR 034

Vertaling: Margriet Visser-Slofstra

Ontwerp omslag: Coco Bookmedia

Opmaak binnenwerk: Gewoon Geertje

De bijbelteksten in deze uitgave zijn, tenzij anders vermeld, ontleend aan de Herziene Statenvertaling ©stichting HSV 2010.

©2023 Ark Media, onderdeel van Jongbloed Christelijke Media – Leeuwarden

Alle rechten voorbehouden

jongbloedmedia.nl

Denalyn en ik dragen dit boek graag op aan Steve en Ruth Dick. Dankzij jullie kundigheid, vriendelijkheid en toewijding hebben tienduizenden mensen het land betreden waar Jezus heeft gelopen. Moge God jullie zegenen, omdat jullie een zegen voor Israël zijn.

Inhoud

Inleiding	9
DEEL 1. DE REIS	15
1. De aankomst	17
2. Opgroeien in een timmermansgezin	29
3. Het huis verlaten	43
DEEL 2. HET WERK	55
4. Zorgen het hoofd bieden	57
5. Vissers van mensen	73
6. Onderwijs keer drie	97
7. Wonderen verrichten	111
DEEL 3. HET KRUISPUNT EN HET KRUIS	139
8. Twijfelaars, ontkenners en verdedigers	141
9. Eeuwige waarheid	155
10. Tuinmomenten	175
11. Rouwen en hopen	189
12. De dood verslagen	203
Noten	221

Inleiding

Vraag me niet mijn lievelingsplek in Israël te kiezen, want dat zal ik moeten weigeren. 'Dat is echt niet te doen', zal ik tegen je zeggen. 'Er zijn er gewoon te veel! De Graftuin. De Via Dolorosa. Het Meer van Galilea. De Klaagmuur. Hoe kan iemand hiertussen kiezen?'

Maar je dringt aan. Je wilt dat ik de lijst tot één locatie inkort. Uiteindelijk zeg ik al zuchtend: 'Goed dan.' Ik vouw een kaart van Israël open en neem jou in je verbeelding mee naar een plek zo'n vijfenveertig kilometer ten noorden van het Meer van Galilea. Die plek heet Caesarea Filippi, genoemd naar Filippus, de derde zoon van Herodes de Grote. Het ligt aan de noordelijkste kust van Israël, letterlijk op de grens tussen Israël en de wereld.

Het is een verbluffende en dramatische locatie. Ze beroemt zich op een klif en op een grot onderaan de klif. Bezoekers kijken op naar de klif en neer naar de gapende opening van de grot. Onder de grot ontspringt water, wat zorgt voor een aanhoudende stroom vers water.

Hoewel het een schitterend gebied is, kent het een duistere geschiedenis. Caesarea Filippi wordt al heel lang met afgoderij in verband gebracht. In de omgeving zijn veertien aan Baäl gewijde tempels gevonden. Herodes de Grote richtte voor de grot een tempel op om Caesar Augustus te eren. Nabijgelegen tempels werden gebouwd ter ere van Zeus en andere goden uit de Griekse en Romeinse cultuur.

Eén god kreeg meer aandacht dan alle andere goden: Pan, een Griekse godheid die in de grot zou hebben gewoond. De verering van Pan ging met onuitsprekelijk pervers gedrag gepaard.

Het is dan ook niet verrassend dat een inscriptie de grot en de bron tot de 'Poort naar de hel' bestempelt. De kloof was zo diep, dat de mensen die vroeger nooit hebben kunnen peilen. Daarom namen ze aan dat die de ingang was naar de onderwereld, naar de Hades of de hel.

Op deze plek stelde Jezus zijn volgelingen de prikkelende vraag: 'Wie zeggen de mensen dat Ik, de Zoon des mensen, ben?' (Matth. 16:13). De volgelingen hadden daar wel een antwoord op. Kennelijk wisten ze hoe er over Hem werd gepraat. Ze somden de gebruikelijke aannames op: Johannes de Doper, Elia, Jeremia.

Daarna vroeg Jezus hun wat zij dachten.

'Maar u, wie zegt u dat Ik ben?' (vers 15).

Het lijkt wel alsof Jezus, als eenvoudige timmerman, Zich afzet tegen de religies van de wereld, in al hun pracht, in al hun glorie, en vraagt: 'Wie zegt u dat Ik ben?'

Tijdens een reis naar Israël stonden we daar met een stuk of tien deelnemers aan onze groepsreis. Ik vroeg of ze bereid waren de vraag van Jezus aan te horen en erop te antwoorden. Iedereen

stemde toe. Ik vroeg hun een voor een: 'Wie zeg jij dat Jezus is?' En in zijn of haar eigen woorden bevestigde iedereen de woorden die Petrus sprak: 'U bent de Christus, de Zoon van de levende God' (vers 16).

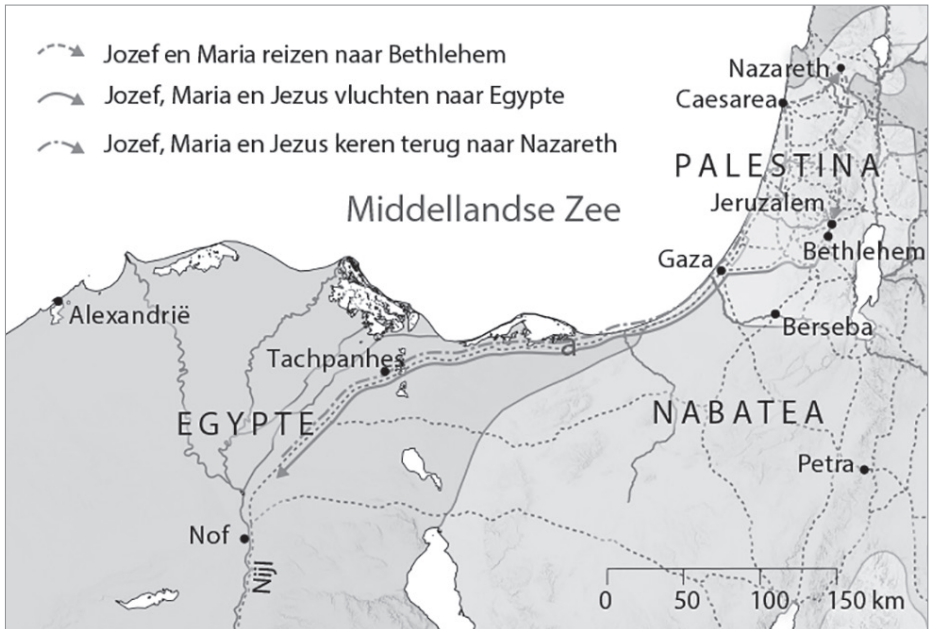
Na de woorden van Petrus te hebben gehoord, verklaarde Jezus: 'Op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen' (vers 18).

Kunnen we ons indenken dat Jezus naar de grot gebaarde alsof Hij de duivel zelf tartte? *De hel zal instorten. Al die valsheid, al die immoraliteit, al dat bedrog en de dood – dat alles zal niet bestand zijn tegen de aanval van de kerk.*

Tweeduizend jaar later is Jezus' uitspraak nog steeds van kracht. De verkondiging in de grot is de eeuwen door blijven galmen.

Wat een belofte en wat een plek om die uitspraak te doen.

Dat is het wonder van het land waar Jezus liep. Elke vierkante kilometer lijkt een boodschap te bevatten. Ik bid dat dit boek die boodschappen in jouw leven tot leven wekt. Deze vermoeide wereld heeft dringend een Verlosser nodig. Goddank hebben we die. We kunnen lopen waar Hij heeft gelopen en stilstaan bij de beloften die Hij heeft gedaan. Ik bid dat jij Hem zult horen wanneer Hij tot jou spreekt. Ik bid dat jij zult veranderen wanneer je in de voetsporen van de Heer treedt.

Deel I: de reis

Kathedraal – Bethlehem

Bethlehem. Sterren aan de hemel, vermoeide reizigers, herders en een pasgeboren kind. Bethlehem herinnert ons aan de opmerkelijkste gebeurtenis in de geschiedenis: het moment waarop de Verlosser bekleed met nederigheid en menselijkheid naar de aarde kwam.

Vandaag de dag, eeuwen na die grote gebeurtenis, markeert een kapel de mogelijke geboorteplaats van Jezus. Achter een hoogaltaar in de kerk bevindt zich een grot, verlicht met zilveren lampen. Betreed het hoofdgebouw en bewonder de oude kerk. Betreed de stille grot waarin een ster in de vloer de geboorte van de Koning van de hemel aangeeft. Er geldt echter één voorwaarde. Je moet bukken. De ingang is zo laag, dat je de ruimte niet rechtop kunt betreden.

Datzelfde geldt voor Christus. Je kunt de wereld zien terwijl je rechtop staat, maar om getuige te zijn van de Verlosser moet je op je knieën gaan.

I. De aankomst

Eerder dan gebruikelijk werd het druk en rumoerig in de stad. Toen de nacht plaatsmaakte voor de dageraad, liepen er al mensen op straat. Straatventers zochten een plekje op de hoeken van de drukst belopen wegen. Winkeliers deden de deuren van hun winkels open. Kinderen werden wakker door het opgewonden geblaf van de straathonden en het klagende geluid van ezels die een kar trokken.

De eigenaar van de herberg was eerder opgestaan dan wie ook in de stad. De herberg zat immers tjokvol, alle bedden waren bezet. Elke beschikbare mat of deken was in gebruik. De gasten zouden al snel opstaan, en er viel heel wat werk te verzetten.

De fantasie wordt geprikkeld bij de gedachte aan het gesprek tussen de herbergier en zijn gezin aan de ontbijttafel. Zou er iemand over de komst van het jonge stel de avond ervoor zijn begonnen? Zou er iemand naar hun welzijn hebben geïnformeerd? Zou iemand een opmerking over de zwangerschap van

het meisje op de ezel hebben gemaakt? Wie weet is iemand erover begonnen. Maar het zal op z'n hoogst aangestipt zijn, niet besproken. Er was niets bijzonders aan die twee. Wellicht waren ze een van de vele gezinnen die die avond waren weggestuurd.

Trouwens, wie zou er aandacht besteden aan één jong stel wanneer er zo veel opwinding in de lucht hing? Toen Augustus een volkstelling afkondigde, bewees hij de economie van Bethlehem een goede dienst. Wie kon zich een dergelijke bedrijvigheid in het stadje heugen?

Nee, het valt te betwijfelen of iemand de aankomst van het stel heeft genoemd of iets over de toestand van het meisje heeft gevraagd. Daar hadden ze het te druk voor. De dag was aangebroken. Het brood voor die dag moest worden gebakken. De klussen van die ochtend moesten worden gedaan. Er was veel te veel te doen om je het onmogelijke voor te stellen: God was als baby op aarde gekomen.

Maar was iemand die ochtend aan de rand van Bethlehem toevallig langs een schaapsstal gekomen, dan had hij of zij een wonderlijk tafereel te zien gekregen.

De stal stinkt als elke willekeurige stal. Er hangt een doordringende geur van urine, mest en schapen. De grond is hard aangestampt, er is nauwelijks hooi. Er hangen spinnenwebben aan het plafond, en er een schiet een muis over de lemen vloer.

Een eenvoudiger geboorteplek kun je je niet indenken.

Aan de ene kant zit een groep herders. Stilletjes zitten ze op de grond, misschien verbijsterd, waarschijnlijk vol ontzag, ongetwijfeld verbaasd. Hun nachtelijke wacht werd onderbroken door een overvloed van licht uit de hemel en een symfonie van

engelen. God bezoekt degenen die tijd hebben om naar Hem te luisteren. Daarom kwam Hij in deze wolkeloze nacht bij deze eenvoudige herders uit.

Naast de jonge moeder staat de vermoeide vader. Als er iemand staat te suffen, dan is hij het wel. Hij kan zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst heeft gezeten. En nu de spanning iets is afgenomen, nu Maria en het kindje er op hun gemak bij liggen, leunt hij tegen de wand van de stal en voelt hij zijn oogleden zwaar worden. Hij kan er nog steeds niet bij met zijn verstand. De wonderlijke gebeurtenis stelt hem voor raadsels. Maar hij heeft geen energie meer om nu nog met die vragen te stoeien. Het belangrijkste is dat het goed gaat met de baby en dat Maria veilig is. Wanneer de slaap hem bijna overmamt, herinnert hij zich welke naam hij het kindje van de engel moest geven: *Jezus*. 'We noemen Hem Jezus.'

Maria is klaarwakker. Tjonge, wat is ze nog jong! Haar hoofd ligt tegen het zachte leer van Jozefs zadel. De pijn is verdreven door verwondering. Ze kijkt naar het gezichtje van de baby. Haar zoon. Haar Heer. Zijne Majesteit. Op dit moment in de geschiedenis is een tienermeisje in een stinkende stal degene die het beste begrijpt wie God is en wat Hij doet. Ze kan haar ogen niet van Hem afhouden. Ergens weet Maria dat ze God vasthoudt. *Dit is Hem dus*. Ze herinnert zich de woorden van de engel. 'Aan Zijn Koninkrijk zal geen einde komen' (Luk. 1:33).

Hij lijkt in niets op een koning. Zijn gezichtje is rood en heeft wel wat weg van een pruim. Zijn huiltje klinkt krachtig en gezond, maar toch ook hulpeloos en klagend. En voor zijn welbevinden is Hij volledig afhankelijk van Maria.

Majesteit te midden van het alledaagse. Heiligheid in het vuil van schapenmest en zweet. Een goddelijk wezen dat op de vloer van een stal, vanuit de schoot van een tiener en in aanwezigheid van een timmerman de wereld betreedt.

Ze raakt het gezicht van de baby – van God – aan. *Wat heb je een lange reis afgelegd!*

Deze baby had uitgekeken over het universum. Deze doeken die Hem warm hielden, waren de mantels van de eeuwigheid. Zijn gouden troonkamer had Hij verlaten en ingeruild voor een smerige schapenstal. En aanbeddende engelen waren vervangen door vriendelijke maar verbijsterde herders.

Ondertussen is het een en al bedrijvigheid in de stad. De kooplui hebben er geen weet van dat God hun planeet heeft bezocht. De herbergier zou nooit geloven dat hij God zomaar de kou in heeft gestuurd. En de mensen zouden spotten met iedereen die hun vertelde dat de Messias aan de rand van de stad in de armen van een tiener lag. Ze hadden het allemaal veel te druk om die mogelijkheid te overwegen.

De mensen die de komst van Zijne Majesteit die nacht hadden gemist, hadden dat niet met kwade bedoelingen gedaan; ze hadden het gemist, omdat ze niet hadden gekeken.

In de afgelopen tweeduizend jaar is er niet veel veranderd, vind je ook niet?

Het tempelbezoek

Het leven is al moeilijk genoeg. Maar het wordt nog moeilijker wanneer we de verkeerde kant op gaan.

Een van de dingen waar Jezus verschrikkelijk goed in was, was zijn doel voor ogen houden. Zijn leven liep nooit uit de pas. Hij had geen geld, geen computer, geen vliegtuig, geen administratief assistent of personeel, maar toch deed Jezus wat velen van ons niet lukt. Hij bleef de ingeslagen weg volgen.

Toen de jonge Jezus voorbij de horizon van zijn toekomst keek, kon Hij heel wat doelen zien. Er wapperden heel wat vlaggen, die Hij stuk voor stuk zou kunnen kiezen. Hij zou een politiek revolutionair kunnen worden of een nationaal leider. Hij zou genoeg kunnen nemen met een loopbaan als leraar om mensen te onderwijzen of met een carrière als arts om mensen te genezen. Maar uiteindelijk koos Hij ervoor om Verlosser te worden en zielen te redden.

Iedereen die enige tijd in Christus' nabijheid heeft verkeerdt, heeft het uit Jezus' eigen mond gehoord. 'Want de Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken wat verloren is' (Luk. 19:10). 'Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven *als* losprijs voor velen' (Mark. 10:45).

Het hart van Christus was onvermoeibaar op deze ene taak gericht. De dag waarop Hij de timmerwerkplaats in Nazareth verliet, had Hij slechts één doel: het kruis op Golgotha. Hij was daar zo op gericht, dat zijn laatste woorden luiden: 'Het is volbracht!' (Joh. 19:30).

Hoe kon Jezus zeggen dat het volbracht was? Er waren nog steeds hongerige mensen om te voeden, zieken om te genezen, onwetenden om te onderwijzen en niet-geliefde mensen om lief te hebben. Hoe kon Hij zeggen dat het volbracht was? Heel simpel. Hij had de taak volbracht die Hem was toebedeeld. Zijn opdracht

was vervuld. De schilder kon zijn kwast neerleggen, de beeldhouwer legde zijn beitel weg, de schrijver legde de pen neer. De klus was geklaard.

Zou je het niet geweldig vinden om dat te kunnen zeggen? Zou jij niet maar wat graag op je leven willen terugkijken in de wetenschap dat je je roeping hebt vervuld?

Een afgeleid hart

Ons leven verloopt vaak zo rommelig. We zijn slechts geboeid door een bepaalde trend, tot de volgende zich alweer aandient. We houden van de laatste rage of een snel resultaat. Dit project, daarna weer iets anders. Een leven zonder strategie, zonder doel, zonder prioriteiten te stellen. Een spel zonder de juiste volgorde aan te houden. Grillig. Aarzelend. Een leven waarin we tegen dingen aanhikken. We worden snel door bijzaken afgeleid en vergeeten de hoofdzaken.

Hoe zorgen we ervoor dat we ons niet door de bijzaken in het leven laten afleiden? God wil dat wij op Jezus lijken en doelgericht leven. Hoe blijven we op koers? Door de volgende vier eenvoudige vragen te beantwoorden, kunnen we meer op Jezus lijken; we kunnen koers houden in ons leven.

- › *Pas ik in Gods plan?*
- › *Waar verlang ik naar?*
- › *Wat kan ik?*
- › *Dien ik God op dit moment?*